

Posudek vedoucího bakalářské práce

Ondřej Holub: Hudební impresionismus v Čechách, Hradec Králové
2015, 47 s. včetně seznamu pramenů a literatury, 10 notových a obr. příloh

Vedoucí BP: Doc. PhDr. Stanislav Bohadlo, CSc.

Oponent BP: PhDr. Veronika Středová, PhD.

Autor se dlouhodobě o zvolenou problematiku zajímá a téma, které navrhl, vypadalo zprvu na bakalářskou práci příliš ambiciózně. Postupoval ovšem velmi pečlivě a kriticky s vysokou vědeckou akribií. Od vymezení tématu přes nadhled nad dosavadní pojednání, schopnost integrovat kontextové společenské, politické, uměnovědné, estetické a filozofické kontexty až k hudebně estetickým formulacím konkrétních tendencí, autorů a jejich děl dosáhl pozoruhodného výkladu zvoleného fenoménu.

Společenský kontext vystihuje autorovo hodnocení o dovršení národního obrození a jeho ideálů kolem roku 1900. Sleduje kontakty s francouzskými umělci, přičemž akcentuje zejména vliv Delibesova baletu *Lakme*, který patrně ještě slyšel i Smetana. Přesvědčivě postihuje v širokém pásmu projevů odklon od pozitivistických postojů ve prospěch plenéru, panteizmu, nové mystiky, pravoslaví, exotice a svobodě. Krejčího stať *K estetice symbolismu* (1898) vyhodnotil jako estetické zdůvodnění antiracionálních postojů a otevřené dveře k hudebnosti a fantazii. Cenný je i postřeh, že absence verismu v českém prostředí uvolňovala prostor pro apercepci impresionismu, naopak secese tento terén nabízela. Wagner už byl až příliš historizující.

Zatímco se česká estetika prostřednictvím O. Zicha o impresionismu vyjadřovala bezradně (1909) a redukovala ho pouze na boření forem, Foerstrova kritika *Pellea* (1909) potvrdila Debussyho nové orchestrální prostředky. A Vycpálkovým nekrologem Debussyho (Lumír 1918) autor doložil, jak jeho umění zaujme a hypnotizuje.

Přesvědčivě také sleduje a argumentuje impresionistické stopy v díle českých autorů u Dvořáka a zejména Fibicha, kde konstatuje základní ideový i formulační potenciál. Krok za krokem pak reflektuje vývoj domácího impresionismu na dílech V. Nováka, J. Suka a zejména v tvorbě B. Martinů po odchodu do Francie.

Autor formuloval řadu dílčích a nových stanovisek a postulátů, např. že i přes zásadní prozíravost Josefa Vymětala (1909) a René Chalupta (1914) na stránkách *Lumíru* zůstala česká kritika i estetika (narozdíl od skladatelských reflexí a pokusů) v pozici nepochopení nového přístupu a prostředků, což se dlouhodobě přenášelo i na hudební publikum a kulturní veřejnost.

Práce je založena na relevantní literatuře, heuristice a interpretaci pramenů (zejména příspěvky v *Lumíru*), vykazuje vysokou úroveň autorské invence, přesných a výstižných formulací, a přitom napsaná čtivým a poutavým jazykem. Úroveň požadovaných kritérií vysoko převyšuje a zasloužila by si (po drobných opravách) publikování v odborném časopise.

Navrhuji hodnocení: